

ELŐSZÓ

A kedves érdeklődő olvasó, ha kézbe veszi és lapozgatja könyvemet, az első pillantás után lehet, hogy csalódottan teszi le. Oldala-in nem olvashat hosszú beszámolókat ismert vagy kevésbé ismert búcsújáró helyekről, zarándoklatokról, nem talál kegyes imádságokat, vallási énekeket, ha ilyeneket keresne, előre kiábrándítom. Képességeimet bőven meghaladná a több ezer népszerű, sok-sok hívó által felkeresett zarándokhely bemutatása. Még a magyar búcsújáró helyek kalauzolására sem mernék vállalkozni. Könyvemben mindössze arról a két, már Szent István korában ismert búcsújáró helyről írok részletesebben, ahova feleségemmel, Dettivel jutottam el.

A nyugati keresztény világban, amíg napjainkban a hit rohamos csökkenését tapasztaljuk, és a templomokban aggasztóan fogynak a hívek, a zarándoklatokon részt vevők száma – a statisztikák szerint – folyamatosan nő. Mi ennek az oka? A megoldást nagyrészt a zarándoklatok, búcsújárások megváltozott gyakorlatában kereshetjük. Nem megyek vissza időben másfél-kétezer esztendővel, elég, ha egy XIX. századi zarándoklatot hasonlítok össze a napjaink utazási irodái által szervezett búcsújárással. Amíg kétszáz éve még gyalogosan, szekereken, lóháton jutottak el céltemplomukhoz a hívek, ma ezt csak néhány törpe kisebbségnél látjuk. Senkitől sem várható el, hogy Magyarországról gyalog jusson el Csíksomlyóra vagy Fatimába. A zarándokok autóval, vonattal, busszal, repülővel teszik meg a sokszor több száz kilométeres távolságot. Magam nemegyszer látogattam meg a székelyek híres Mária-kegyhelyét, s csak alig néhány, igazán lelkes és stramm ismerősöm szakította meg az útját pár faluval a cél előtt, hogy egy keresztaljához csatlakozva, gyalogszerrel érkezzen a pünkösdi szombati misére. Ismerjük, vannak kivételek, ahova az életerős fiatalok és kevésbé

fiatalok gyalog mennek évszázadok óta: ilyen hely idősebb Szent Jakab apostol sírja Spanyolországban. Ezt az ősrégi zarándokutat, Európa egyik legnépszerűbb zarándokútját sajnos nem jártuk végig. Ellenben számos más kegyhelyen megfordultunk, így a Szentföldön, Aachenben, a Vatikánban, Assisiben, Czesztochovában, Csíksomlyón, Máriazellben és sok-sok magyar búcsújáró helyen. Jártunk Máriapócson, Máriagyúdon, Mátraverebély-Szentkúton, Bodajkon, hogy csak a legismertebb magyar kegyhelyeket említsem.

A vallásos ember élete folyamatos spirituális utazás, amelyben a földi élet csak rövid szakasza a lélek végtelen hosszú útjának. A lelket nem gátolja a profán tér és a profán idő, de a térhez és időhöz kötött testbe van zárva, így csak korlátozottan részesülhet abban a végtelen tágasságban, amely a szent sajátja. A vallásos élmény a végtelenbe tett rövid látogatás, a szenthez való igazodás. A zarándoklat a test nehéz utazása. Tudatos lelki gyakorlat, amely aktív részvételt és nagy odaadást igényel. A zarándokút célja a világi kötöttségek helyett a szenttel való kötelékünk erősítése.

A fizikai helyváltoztatás kikökkenti az embert a hétköznapi kerékvágásból és nyitottabbá teszi a szellemi élményekre. A profán hétköznapiaktól való eltávolodás rituális „felemelkedettségé” válik, és kapcsolatot teremt a keresztény ember végső céljával.

A zarándoklat üzenete, hogy a profán hétköznapi élet, a fizikai testbe zártság csak egy állomás, és végső soron az embert nem arra a helyre teremtették, ahol él. Emellett a zarándoklatok hasznos következménye a különböző érdekek gyűjtése, a megtisztulás, a gyógyulás vagy a bűnbocsánat elnyerése.

A könyvben olvasható mindkét zarándoklat egyszerre volt számkra hatalmas lelki feltöltődés, a hétköznapiaktól való igazi eltávolodás és a teremtett világ kitárulkozása.